

Misdadroman

Moord in de Walburcht

Martin Koomen
WALFIN KOOMEN

 ELLESSY
CRIME

Martin Koomen

MOORD IN DE WALBURCHT

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

Verborgen in bosrijk Aerdenhout staat een even kostbare als monsterachtige villa: de Walburcht. Deze vesting is het eigendom van een magnaat uit de amusementsindustrie, een man die als een potentaat heerst over verslaafde tv-kijkers, maar ook over zijn familieleden en huispersoneel. De stemming in zijn onderkomen is dan ook donker en gaat zwanger van raadselachtig onheil.

Totdat de gelederen worden aangevuld met een jonge vrouw. De spanningen in de Walburcht ontladen zich in een gewelddadige uitbarsting en dan is het háár onderzoekende geest die ervoor zorgt dat alle raadselen worden opgelost, al gaat dit gepaard met grote gevaren...

De pers over Martin Koomen:

"Koomen heeft met zijn Portland-serie geschiedenis geschreven in Nederland en blijft topkwaliteit leveren" (*Biblion*)

"Koomen kan lekker schrijven en heeft humor" (*Mieske van Eck voor Brabants Dagblad*)

"Koomen levert leesgenot. Hij componeert zorgvuldig en met rijk taalgevoel" (*VN-detective-&thrillergids*)

"Originaliteit, humor en spanning gaan samen" (*Biblion*)

"Zorgvuldig en goed taalgebruik" (*D.Scheepstra voor Biblion*)

"Koomen is onze meest amusante thrillerschrijver" (*Maarten 't Hart*)

"Leuk spionageplot...houdt de spanning je op het puntje van je stoel. De auteur tekent de hoofdpersonages met verve en met heel wat ironie" (*Patricia Moons voor Biblion*)

1. Bestuursvoorzitter gezocht

Wie zich waagt tussen de indrukwekkende hoogbouw in het stukje Amsterdam dat bekend staat als “de Zuidas”, wordt daar veelvuldig getroffen door bijzondere specimina van het zoogdier mens. Je bent hier in Nederland, zelfs in de hoofdstad des lands, maar de voertaal in het zakendistrict van dit oord klinkt maar al te vaak uitheems. Om je heen kwettert men over “community loyalty”, over “holistic sourcing” en het stroomlijnen van een “order-to-cash traject”.

Wat opvalt: veel van deze gesprekken worden elektronisch gevoerd met onzichtbare partners.

De uitgewisselde geheimtaal schijnt door iedereen te worden begrepen, wat de argeloze bezoeker bevreemdt en overweldigt. Misschien worden zijn besef van tekortschieten en lichte onrust nog vergroot door de aanblik van de vaak groepsgewijs voortbenende vrouwen. Zij zijn veelal jong, slank, hooggehakt en decoratief. Bijna zonder uitzondering weten ze totale zelfverzekerdheid en ongenaakbaarheid uit te stralen.

Mogelijk om deze schepsels te behagen, tooien veel van de hier aan te treffen mannen zich met reusachtige bretels. Deze handige draagbanden tonen niet zelden cijfers die de spanning aangeven: bewijs van een meestal vruchteloos streven de buikomvang te reduceren. Met meer succes hebben veel van de mannen de beharing van hun hoofd tot een minimum teruggebracht, daartoe al of niet gedwongen door een natuur die aan de Zuidas toch weinig gelegenheid krijgt zich te doen gelden.

Onder al deze wezens is een geliefde bezigheid het uitwisselen van kaartjes. Deze drukwerkjes maken in een eigenaardige taal - in de verte verwant aan het Engels - melding van functie en werkgever van de drager. Het ritueel van het uitwisselen wordt in het bijzonder op vrijdagen waargenomen, wanneer men zich in dure vrijetijdskleding (“Casual Friday”) aan het einde van de werkdag met spijs en drank restaureert op een borreluur dat te boek staat als “vrijmibo”.

De stevige veertiger die op een voorjaarsmorgen een van de barkrukken beklom in het etablissement “Mick’s Mix” aan het Gustav Mahlerplein, viel hier niet weinig uit de toon, en niet slechts door zijn uit bakkebaarden bestaande gezichtsbeharig. Het was allerminst vrijdag, maar integendeel maandag. ’s Mans verkleurde spijkerbroek en helblauw jack met bontkraag staken dan ook vreemd af tegen alle maatpakken die om hem heen te zien waren. Toch was er in het drukbeklante lokaal geen sterveling die notitie van hem nam. Dat gold ook voor de jongelui die achter het buffet in de weer waren met bitterballen, cappuccino’s, caesarsalades, kraanwater dat werd

uitgeschonken uit fraaie designflesjes en zo meer.

Nu echter eiste de nieuwaangekomene aandacht door krachtig op het glas van het buffet te kloppen. Dit gebeurde met vingers die een arsenaal aan solide gouden ringen droegen.

‘Doe mij een pilsie!’

Zijn stem bleek, alhoewel schor, vooral ook luid. Op slag luwde de eerst zo levendige conversatie aan en bij het buffet. Veel mensen keken op. Omstanders schoven enigszins bij de vreemdeling vandaan. Toen een bediende het glas bier voor hem neerzette, boog hij zich naar deze over. De woorden die hij sprak, klonken opnieuw boven al het geroezemoes uit.

‘Zeg eens, vriend. Die Walhoek. Die mot hier in de buurt toch ergens z’n kantoor hebben?’

‘Walhoek?’ De bediende bewoog zijn onderlip, opdat het leek of hij nadacht. ‘Ken ik niet,’ meldde hij vervolgens.

Uit de nabije omstanders meldde zich een stem. ‘Zei u Walhoek?’

De vreemdeling draaide zich met een ruk om. Een lange jongeman stond met een iPad in zijn hand en monsterde hem door een bril waarvan de glazen waren gevat in bijbelzwarte ronde cirkels. Een tweede vraag volgde op de eerste.

‘U bedoelt toch niet de chairman van KickTel?’

‘Kiktel! Dat ken wel kloppen. Weet jij waar die bisnis ergens zit?’

In het groepje omstanders keek men elkaar aan. Door hun gelederen voer een onbestemde beroering, als de voorbode van een hilariteit die men nog poogde onder controle te houden. Een jongedame beet op haar lip en wiebelde gevaarlijk op haar stilettohakken. Een mannelijke collega echter sprak met een grote dosis ernst. Het was niet zeker of die ernst gespeeld werd.

‘KickTel is een van de grotere players in het entertainment. U gaat ons toch niet wijsmaken dat u de CEO zelf...’

Hij zweeg geschrokken. De breedgeschouderde vreemdeling stond ineens vlak voor zijn eigen bescheiden gestalte en in de ogen van zijn opponent blonk een gloed die weinig goeds beloofde.

‘Ik wil enkel weten waar die lui zitten. Enne, jij houdt je eigen maar beter koest, ja?’

Iedereen viel stil. De lippen van de aangesprokene bewogen, maar ook van hem kwam geen tekst meer.

Blijkbaar was dit overeenkomstig de verwachtingen van de vreemdeling, want die had zich al omgedraaid. Hij zette zijn glas aan de mond en dronk klokkend. Met een riskante klap belandde het glas op zijn oude plaats, voor driekwart leeg. De drinker

boerde luid en tastte in zijn broekzak. Het was de bebrilde jongeman die de angstige stilte verbrak. Zijn iPad had hij weggeborgen, mogelijk uit veiligheidsoverwegingen.

‘KickTel zit hier vlakbij,’ liet hij weten. ‘Hierachter.’ Zijn duim wees een richting aan. ‘Geel gebouw met een soort torentjes op de hoeken. U kunt het niet missen.’

De ander deponeerde zonder te tellen een handvol munten naast zijn glas en gromde zowaar een dankbetuiging. Toen hij zich als een tank in beweging zette, richting deur, week men haastig uiteen.

‘Nou ja, zeg,’ begon iemand. Een nadere formulering van sociale bevindingen werd in de kiem gesmoord, want een metgezel zag reden om bij een derde te informeren naar diens ervaringen met de uitbesteding van het credit management, wat binnen weinige seconden tot een discussie leidde waaraan kennelijk iedereen wilde bijdragen. De geheimtaal van de netwerkers bloeide onverwacht hoog op.

Was opluchting de oorzaak?

Buiten had de vreemdeling het doel van zijn expeditie naar de Zuidas intussen gevonden. Het gebouw - een gedurfde expressie van postmodernistische architectuur in urinekleurige natuursteen - telde aan de bovenzijde inderdaad torenvormige uitsteeksels. Boven een reeks glazen deuren verkondigden zilveren lettertekens dat binnen ‘KickTel.Int.’ viel aan te treffen.

De man beklom de treden van een bordes, duwde een van de deuren open en betrad een ruimte die was belegd met een zee van tegels. De zaal leek op het eerste gezicht uitzinnig groot. Het kwam allicht door de hoogte en door de boven waar te nemen helverlichte ruimten achter balustrades, of anders doordat het er even op leek dat deze hal was verstoken van menselijk leven.

Pas toen de bezoeker beter keek, zag hij opzij een glazen wand met openingen op borsthoogte, waarachter sierlijke jonge vrouwen zich met elkaar onderhielden. Eén van hen bleek bereid hem op te merken toen hij de ruimte was overgestoken. Zijn werkmansschoeisel in een van de grotere herenmaten had hem op de gladde tegelvloer behoed voor uitglijden.

‘Goedemorgen, meneer. Zegt u het eens?’

De glimlach van de bezoeker mocht iets van een grijns hebben, maar was toch heus ongedwongen. Hij bezat een kennersoog voor vrouwelijk schoon en zag direct dat deze blondine, met haar volle lippen en wipneus, in trek zou zijn in het metier dat zijn broodwinning vormde.

‘Hallo, schoonheid. Ik ben op zoek naar meneer Walhoek.’

Ze greep een balpen, als op zoek naar houvast. ‘Meneer... Walhoek. Heeft u een afspraak?’ luidde haar vraag.

‘Meneer Walhoek en ik zijn, zeg maar, oude vrienden.’

‘Eh... Hoe is uw naam?’

‘Stillebroer. Voor jou Tom Stillebroer.’

‘Heeft u een ogenblikje?’

‘Voor jou altijd.’

Goedkeurend, nog steeds met dat lachje, keek de bezoeker toe hoe de blonde receptioniste van haar draaistoel gleeed en zich naar een schrijfmeebel begaf waarachter een grijze dame zetelde, ongetwijfeld haar cheffin. De collega's hadden hun onderling beraad gestaakt en staarden naar de heer Stillebroer. In hun blikken was een mengsel van verveling en van hoop deze bezoeker te herkennen of te identificeren, als acrobaat bijvoorbeeld, of jongleur.

Ook de dame achter het bureau gluurde naar Stillebroer, met gebruikmaking van een vlinderbril die met een kettinkje aan haar hals vastzat en eerst op de bovenzijde van haar massieve boezem had gerust. Dan stond ze overeind. Met de blondine in haar kielzog dribbelde ze ongehaast naar de opening in de glazen wand.

‘Goeiemorgen, meneer. Wie eh... Met wie had u precies een afspraak?’

Stillebroers gelaat was teruggevallen in de wat stuurse trekken die daarop gewoonlijk werden aangetroffen.

‘Géén afspraak,’ verklaarde hij kort. ‘Freddie Walhoek mot ik hebben. Freddie en ik bennen zakenrelaties in de amusementsindustrie, ik zou niet weten hoelang nou al. Bel hem effe, hè?’

‘En uw naam was...’

Stillebroers wenkbrauwen schoten omhoog en zijn blik ging uit naar de jongste van de twee vrouwen, alsof hij bij dit vertoon van domheid een getuige zocht. Pas daarna noemde hij zijn naam. De cheffin leek niet onder de indruk.

‘Ik kan u alleen maar zeggen dat u voor een persoonlijke ontmoeting met de CEO een afspraak zou moeten maken. Zijn agenda... u snapt het wel. Als u mij zegt waar het om gaat, kan ik zien of de COO, of anders misschien de CPO of de CIO een momentje kan vrij maken en...’

‘Schei toch uit, mevrouw. Freddie mot ik hebben, géén siepio of essio. Fred en ik gaan al heel lang terug. Bel hem nou maar en help hem herinneren dat-ie destijds een zootje van me ramen in de ouwe stad heb overgenomen. Om te exploiteren zozegged, voelt u wel? Maarre, schiet een beetje op, alstublieft.’

Deze met verheffing van stem uitgesproken woorden echoden tegen het marmer van de hal. Allicht was het de bedoeling van de bezoeker dat zijn mededeling opzien zou baren, maar het effect bleef beperkt. Het kwam omdat op datzelfde moment veel aandacht uitging naar een intussen binnengekomen heerschap. Terwijl deze nieuweling zich naar het kleine groepje haastte, liet ook hij zich met luide stem

horen.

Het betrof Siem Schilder uit Volendam. De populaire zanger van het levenslied werd met onvervalste warmte welkom geheten door de jongedames achter hun balies.

‘Dag Siem!’

‘Siempie!’

‘Hoi Siem!’

De heer Schilder, continu grijnzend, strooide zijn eigen hartelijke begroetingen rond.

‘Eén goede morgen allemaal! Nee maar! Tommie Stillebroer in hoogsteigen persoon! Leuk je weer eens te zien, ouwe jongen. Vertel eens, wat brengt jou hierheen?’

Met een stralend gezicht zwengelde hij de hand van Stillebroer. Ook die acteerde blijde verrassing om het weerzien.

‘Ik kom Freddie Walhoek spreken,’ liet hij weten. ‘Maar ze doen hiero net of-ie het te druk heb.’

‘Tja. De man is wel CEO, nietwaar,’ zei Schilder vergoelijkend.

‘Bestuursvoorzitter,’ voegde hij er zekerheidshalve aan toe. ‘Maarre, die zit echt niet veel op kantoor.’

‘Dat ken zijn. Ik wil hem ook wel thuis opzoeken. Maakt niks uit. Hebben jullie zijn adres?’

Met zijn vraag richtte Stillebroer zich tot de beide dames. De cheffin deinsde achteruit alsof haar een schunnig voorstel was gedaan. De paar woorden die ze uitte waren geladen met prikkeldraad, maar ze werden overstemd door Siem Schilder. Tezelfdertijd sloeg deze joviaal op de schouder van zijn kennis.

‘Luister, ouwe jongen. Wij lopen even langs de CIO, die helpt je wel verder. Is wel goed, hè?’

Het tweetal dames incasseerde bij zijn laatste woorden Schilders lepe knipoog. Stillebroer werd zonder omhaal meegetrokken tot waar de glazen wand afboog in een hoek en waar een deur was. Een zoemtoon weerklonk. De zanger opende de deur en zwaaide zijn andere hand als teken van dank jegens iemand, naar Stillebroers inschatting de jongste van de beide vrouwen.

Ze kwamen in een neonverlichte ruimte met trappen en een lift. Een bord verwees naar “KickTel Productions”, een ander naar “KickTel Live Action”. Achter de deur van “KickTel Special Projects” hoorden ze het geblaf van op z’n minst enige tientallen honden.

Ze moesten een paar trappen op, waarna Siem Schilder de deur koos naar

“KickTel Facilities”. Daarachter ontvouwde zich een lange gang. De deuren droegen hier afkortingen, soms gevolgd door een cijfer.

‘Watte... Wat bedoelen ze eigenlijk met sie ajoo?’

Stillebroer, vreemdeling in dit Jeruzalem, vroeg het pseudolosjes, ondanks alles geïmponeerd.

‘Chief Information Officer,’ gaf Schilder ten antwoord. ‘Je wilt toch informatie?’

‘Ik beschik zelf over informatie,’ zei Stillebroer donker. ‘Zeg eens, mot jij óók bij die vent wezen?’

‘Ben je besodemieterd. Ik heb straks gewoon een repetitie met de Blasted Babies.’

Nadere uitwisselingen stokten toen de twee zich na een bocht in de gang omringd zagen door een beweeglijk groepje kwetterende jonge vrouwen in kleurige tutu’s. Siem Schilder werd direct herkend. Dankbaar grijnzend hield hij halt. Wel wees hij zijn metgezel nog gauw even waar deze moest zijn.

‘Die deur, dáár. Tabee, hoor.’

Stillebroer baande zich een weg door de balletmeisjes zonder zich af te vragen of dit misschien de Blasted Babies waren. Even onstuitbaar beende hij naar de aangewezen deur. Hij duwde die open en stapte over de drempel.

De kamer bleek van bescheiden afmetingen, maar bevatte een tweede deur die toegang moest geven tot het eigenlijke kantoor. Een vrouw met roodgeverfd haar en bijpassend brilmontuur keek op van haar laptop. Haar keurende blik gleed achtereenvolgens langs het door bakkebaarden omkranste gelaat van de bezoeker, diens jack met bontkraag, afgedragen jeans en bovenmaatse schoenen, dan weer noordwaarts en tenslotte naar een klok aan de muur.

‘Aah! De manager van het hondencircus! U bent keurig op tijd!’

Stillebroer bracht een lachje tevoorschijn en spreidde zijn armen en vingers om aan te geven dat bij hem punctualiteit vanzelf sprak.

‘Loop maar door, hoor,’ sprak de vrouw achteloos. Haar gemanicuurde vingers dansten alweer over het toetsenbord.

Stillebroer volgde het advies onmiddellijk op. Hij had geen enkel woord gesproken. Ook het aangrenzende vertrek betrad hij zonder te kloppen. De kamer bleek minstens twee keer groter dan het domein van de roodharige. Behalve een zitje met armstoelen en een palm in een pot bevatte de ruimte een bureau-ministre. Op het blad lagen de ochtendbladen uitgespreid.

Bij het raam stond een heerachtige man van middelbare leeftijd. Hij had blijkbaar juist de volle lading ondergaan van het uitzicht op het post- en neomodernisme van de Zuidas; in ieder geval toonde het gelaat dat hij naar zijn bezoeker wendde een

peilloze melancholie.

‘U bent van het hondenspektakel, nietwaar? Wat kan ik voor u betekenen?’ kwam zijn stem mat.

‘Ik houd u niet lang op,’ beloofde Stillebroer. ‘Zeg me enkel effe waar Walhoek ergens zit, dan ben ik weg. Fred Walhoek, u weet wel. Ik... eh, wij motten bij de grote baas nog wat verhapstukken. Snappu?’

Stilte. Een uitdrukking van verbazing was op het bleke gezicht van de informatiemanager verschenen en het duurde enige seconden tot zijn antwoord kwam.

‘Heeft u het over Frederik J. Walhoek?’ vroeg hij ongelovig. ‘Onze CEO?’ kwam er nog achteraan.

Tom Stillebroer knikte nadrukkelijk en bracht tegelijkertijd een brede glimlach tevoorschijn. De ander stemde daar zowaar mee in.

‘Haha! Wel... Ik vrees dat meneer Walhoek niet ten kantore is vandaag. Hem zien we hier niet al te vaak. U zult het met mij moeten doen, waarde heer.’

‘Geef me dan effe z’n huisadres,’ verzocht de bezoeker. ‘Ik, eh... Ik zeg al, we motten een klus doen bij hem thuis.’

Bij de gastheer waren nog tekenen van vermaak zichtbaar, ook nu het tot hem door scheen te dringen dat het Stillebroer ernst was.

‘Tja. Dan vrees ik toch dat ik u moet teleurstellen. Dergelijke data liggen buiten het publieke domein, nietwaar? Zo’n adres kunnen wij u onmogelijk geven, ben ik bang. Mijn advies zou zijn dat u zich wendt tot het algemene secretariaat van ons bedrijf, bij voorkeur schriftelijk. En dan...’

De kaken van de Chief Information Officer klaptten op elkaar, want Stillebroer was onverhoeds in beweging gekomen. Met onbegrijpelijke snelheid had de man zich ineens griezelig dicht bij hem opgesteld. Paniek! Toen de CIO naar zijn grote bureau wilde uitwijken en reeds een arm uitstak naar de telefoon bleek de bezoeker er niet voor terug te schrikken de arm vast te klemmen in een greep die van ijzer leek.

Het werd nog erger. Stillebroer trok hem zo dicht naar zich toe dat de functionaris diens adem kon ruiken. Tegelijk met een door sigarettenrook bezwangerde walm kreeg de ongelukkige de sensatie opgedrongen dat uit dezelfde bron een regelrechte bedreiging opklonk. Ook voelde hij een hand die zijn keel omvatte.

‘Nou geen geintjes meer, opa. Geef mij als de sodeju dat adres. Of mot ik je strot dichtknijpen?’

‘Ik... ggg... aah, aag...’

‘Zeg het maar, opa. Maar kallempies-an. Geen geschreeuw of zo. Ja?’

De druk van de hand op de keel van het slachtoffer werd even wat lossers.

Stillebroer kreeg het adres in twee fasen. Eerst vernam hij de naam van de woonplaats, Aerdenhout. Na een hervatte fysieke aansporing werd die gevolgd door nadere gegevens.

‘Je belazert me toch niet, hè? Want dan kom ik terug.’

Bij het uitspreken van deze woorden hield Stillebroer nog altijd de keel van zijn informant omvat. In zijn hulpeloze positie staarde de CIO met uitpuilende ogen naar zijn belager; tegelijkertijd schudde hij heftig zijn hoofd, waarbij Stillebroers grote hand mee heen en weer bewoog. Daarna kreeg het slachtoffer zijn bewegingsvrijheid terug. Hij maakte daarvan gebruik door in gebukte houding een gierende ademhaling ten gehore te brengen.

Stillebroer was al bij de deur. Hij rukte die open en wist nog juist een botsing te vermijden met iemand die op hetzelfde ogenblik zou binnentreden. Het betrof een heer in een ouderwetse pandjesjas. De regio rondom 's mans adamsappel ging schuil achter een in bonte kleuren gespikkelde strik van uitbundige proporties.

De echte manager van het hondencircus, dat kon niet anders.

Het kantoortje leek nog kleiner dan eerst, want naast deze man stond de roodharige secretaresse, die luidkeels van alles in het midden bracht. Met kijvende stem eiste zij van Stillebroer een verklaring van zijn optreden. Ze werd echter door diens maaierende armen gedwongen opzij te gaan, waarna Stillebroer zich uit de voeten maakte.

Met grote snelheid bewoog de vluchteling zich door de gang, de trappen af en door de hal. Het had er veel van dat tekenen van opschudding hem achtervolgden.

De receptionistes achter hun glazen afscheiding schenen allemaal tegelijk te worden opgeschrikt door alarmerende telefonades. Intussen liep Tom Stillebroer met verende passen door de hal. Tot de uitgang zorgde hij er nog voor dat zijn vertoon van haast binnen de perken bleef. Eenmaal buiten nam hij met verscheidene treden tegelijk de hindernis van het bordes, waarna hij zijn toevlucht nam tot een sukkeldrafje. Dit diende om een bloemenkraam te bereiken die hij al eerder had opgemerkt.

Achter de fleurige nering teruggetrokken, zag Stillebroer twee functionarissen in identieke donkerblauwe pakken met zichtbare haast het gebouw verlaten. Zijn lippen krulden, want hij herkende geroutineerd hun type. Beveiligers. Maar so what? Hij stond inmiddels buiten, dus niemand kon hem nog iets maken. Evengoed wachtte hij geduldig af.

Het was Stillebroer niet gegeven het korte gesprekje te beluisteren dat de beide functionarissen in allerijl voerden.

‘Foetsie!’ constateerde de een.

‘Maar goed ook,’ meende zijn collega.

‘Precies. Wel even doen of we hem zoeken, ja? Jij links, ik rechts. Ik zie je zo meteen bij Mick’s Mix.’

Stillebroer bleef waar hij was terwijl het duo zich scheidde. Toen ze allebei om een hoek uit het gezicht waren verdwenen, kuierde hij op zijn gemak naar de parkeergarage die zijn auto bevatte.

2. Een meid voor dag en nacht

Een van de dorpen die deel uitmaken van Bloemendaal, de rijkste Nederlandse gemeente, heet Aerdenhout. Ons land kent maar weinig nederzettingen voor zijn gefortuneerde burgers waar zoveel bomen groeien als in Aerdenhout. Men vindt er een rijkdom aan houtgewas en struweel, doorsneden door statige lanen waaraan, op ruime afstand van elkaar, fraaie villa's liggen. Automobilisten vinden keer op keer borden op hun weg met een waarschuwing tegen confrontaties met herten. Een web van ruiterspaden voert door donkere bossen.

Bezoekers die de pech hebben hier te verdwalen, zullen getroffen worden door het geringe aantal bewoners dat zich laat zien. De sierlijke lanen en weggetjes lijken doods en stil, op het ruisen van al het lommer na. En wie zou het ingezetenen kwalijk nemen dat zij het comfort van hun kapitale panden verkiezen boven blootstelling aan een jalouse en onberekenbare buitenwereld?

Eén van de meest kostbare onderkomens die Aerdenhout telt, is ongetwijfeld de villa die Walburcht heet. Het betreft een plomp en kolossaal gevaarte met twee bovenverdiepingen plus zolder, alles opgetrokken uit onverwoestbaar baksteen. De naamgeving van de villa mag recent zijn, het oorspronkelijke bouwwerk en de bijbehorende opstallen van garage en tuinhanswoning dateren uit de jaren dertig van de vorige eeuw. Maar het is de vraag of de architect zijn schepping nog zou herkennen.

Een stoet van elkaar opvolgende bouwmeesters en aannemers heeft een heftige maar stilzwijgende polemiek uitgeleefd in een reeks aanbouwsels en andere rigoureuze ingrepen. Er zijn loggia's gekomen, een immense bijkeuken, een recreatieruimte met apparatuur om fit te blijven, een serre om in te ontbijten en een andere om thee in te drinken.

Hoog oprijzend geboomte, dicht opeen geplant, maakt het een voorbijganger moeilijk zich te vergapen aan de aanblik van de Walburcht. Tussen de villa en de openbare weg bevindt zich een uitgestrekt terrein met een gazon, bloemen-, dwaal- en moestuinen, alsook een op afstand bestuurbaar hoog en puntig hek, gezwegen nog van brede sloten waarin slechts één dam.

Anoniem gebleven gemeenteambtenaren hebben, in ruil voor een genereuze ondersteuning, gehoor gegeven aan het verzoek van de eigenaar van de Walburcht om de anonimiteit van deze vooraanstaande ingezetene te helpen bevorderen. Buren, middenstanders en andere dorpsgenoten hebben er in moeten berusten dat hij en de andere bewoners van de Walburcht geen behoefte hebben aan contact.

De jonge vrouw die dat voorjaar sinds kort tot het huispersoneel van de villa behoorde, kon zich moeilijk onttrekken aan de indruk dat de bewoners zoveel waarde hechtten aan hun privacy, dat ze zelfs háár zoveel mogelijk uit de weg bleven. Van haar kant gaf Sandra van Straten zich dan ook moeite niet te veel te laten merken van de nieuwsgierigheid die ze voelde. Die interesse was op zichzelf verklaarbaar bij een inwonend dienstmeisje, dus huisgenote van de bewoners.

Gelukkig was het geen veeleisende betrekking. Haar dienst begon 's morgens om acht uur als ze Paula, de kokkin en huishoudster, terzijde stond bij klusjes als wasmachine legen en in de keuken voor koffie zorgen. Volgde al het gedoe van opruimen, stof afnemen, stofzuigen, bedden verschonen - de hele mikmak. De verbindingen met de buitenwereld, bijvoorbeeld leveranciers, wasserij en stomerij, maar ook met hun beider broodheer, bleven het exclusieve domein van de huishoudster. Sandra echter kon naar eigen inzicht werken. Ze nam overal de tijd voor en niemand had nog echte kritiek geleverd. Eén keer had ze enkele ramen moeten lappen. 'Meneer Walhoek wil hier geen glazenwassers zien,' aldus Paula.

Paula had ook gezegd dat ze, als het zo uitkwam en er was niemand in het grote zwembad, gerust zelf een baantje mocht trekken, maar tot nu toe vond Sandra het te koud en trouwens, wat was er aan in je dooie eentje zwemmen? Wel kwam Ron, de tuinman, iedere morgen het zeil van het zwembad verwijderen en pietepedeutig met een stok het water ontdoen van ongerechtigheden. In een even zinloos ceremonieel ging het zeil 's avonds weer over roerloos gebleven water.

Met een soortgelijke regelmaat nam Sandra waar hoe Ron, of de man van de beveiliging, zich aan een riem in de hand liet voorttrekken door Brutus, de Engelse mastiff, die in de villa als waakhond fungeerde. Voor Brutus was Sandra nog steeds een beetje bang. Hij had vlijmscherpe tanden, een zeer beweeglijk en opdringerig groot lijf en uit zijn bek hing een tong die voortdurend leek te druipen. Sandra deed haar best niets te tonen van haar angst, want ze had gemerkt dat Paula dol op het beest was en met Paula had ze nu eenmaal het meeste van doen in de Walburcht.

Toch kostte het moeite geen commentaar te geven als ze er getuige van was hoe Paula het dier voedingsmiddelen voorschotelde die resteerden van het avondmaal. Onvergetelijk was de keer dat ze had gezien, en vooral gehoord, op welke wijze Brutus een tot de rand met kaviaar gevuld diep bord leeg slobberde.

Zelf was Paula óók een geval apart. Haar positie in de villa mocht je gerust omschrijven als die van zuster albedil. Eigenlijk was Sandra door háár aangenomen, in ieder geval aangeworven. Levendig herinnerde de nieuwbakken dienstbode zich hoe dat was gegaan.

Het gebeurde nadat Sandra op een vroege morgen om haar moverende redenen een

bus had genomen die vanuit treinstation Haarlem de villawijken in de omgeving bediende. In de bus van maatschappij Connexxion hadden opvallend veel zwarte vrouwen gezeten, die blijkbaar werk hadden of zochten in Heemstede, Overveen, Vogelzang of Bennebroek. Of, jawel, Aerdenhout. Op de halte Bilderdijklaan was Sandra uitgestapt, samen met wel vier of vijf van die vrouwen. Daar had een blanke seksegenote van middelbare leeftijd staan wachten die, in plaats van zich in de bus te hijsen, een speurende blik over iedereen liet gaan en tenslotte haar, de eveneens lelieblanke Sandra, had uitgekozen om aan te spreken.

‘Hallo, jongedame. Zeg eens, zoek jij misschien huishoudelijk werk?’

Daarna had alles zich buitengewoon soepel voltrokken. Het was op het duizelingwekkende af. De vrouw had zich voorgesteld als Paula Dienesen (‘maar zeg maar gewoon Paula, hoor’) en Sandra meegevoerd naar een opvallend grote keuken. Daar was een gesprek gevoerd. Bij het verlaten van de Walburcht was Sandra zelf verbijsterd bij de gedachte dat ze binnen enkele dagen daar als heuse dienstbode zou optreden.

Het idee! Vijfdaagse werkweek, riant salaris zonder inhoudingen, kost en inwoning! In de weekenden mocht ze naar huis, tenzij haar was verzocht ook dan dienst te doen, maar dat zou maar uiterst incidenteel voorkomen en ruim worden beloofd. Het was bijna niet te geloven.

In de dagen die vooraf gingen aan haar eerste werkdag in de villa had ze enkele voorzorgsmaatregelen genomen. Je kon immers nooit weten. Haar indiensttreding viel op een maandag. Begeleid door Paula Dienesen had ze eerst haar koffer met kleren en spullen over de trappen naar de heerlijke zolderkamer gezeuld. Dit zou gedurende de werkdagen haar kamer zijn. Ze had er alleen nog even gauw door het raam gekeken en gezien hoe, heel in de verte, het rood van tennisbanen het uitzicht op een zee van groen afsloot.

Daarop kwam de kennismaking met de rest van het personeel. Een kolos van een vent was haar voorgesteld als René, “onze beveiliging”. René zat een sigaret te roken aan een tafeltje onderaan de trap, de hond Brutus aan zijn voeten. De hond loerde hoogst wantrouwig, maar werd gelukkig in bedwang gehouden. René droeg een doodgevoorn burgerpak, zwart, maar Sandra dacht toen hij overeind kwam te zien dat zijn jasje ter hoogte van de linker oksel vreemd uitstulpte. En verder ging het.

Eerst naar de garage voor een even vluchtige ontmoeting met chauffeur Ab. Hij was een al wat oudere man. Zijn accent stempelde hem voor Sandra, een rasechte Amsterdamse, onmiddellijk tot een stadgenoot. Ze vond Ab heel aardig. Bij een later treffen had ze hem maar eens de vraag voorgelegd of haar waarneming klopte dat René onder zijn arm een vuurwapen droeg. Het antwoord kwam, heel Mokums, in de

vorm van wedervragen.

‘Wat dacht jij dan, poppie? Dat wij zo’n kostbaarheid als een meid zo-as jij niet souwen bescherremen? Zelf heb ik ook me, eh, me diploma beveiliging-A.’

Paula had de nieuwe collega die eerste keer al gauw meegetrokken naar buiten en naar een van de tuinen. Met tuinman Ron, die daar gehurkt zat in een veld van sla, had het hoofd van de huishouding na de introducties gepraat over zijn gewassen. Aan dit overleg had Sandra niets kunnen bijdragen. Tot nu toe betrok ze haar eigen voedingswaren over het algemeen van het grootwinkelbedrijf.

Over hun werkgever spraken Paula en de anderen nooit zonder een voelbare schroom. Ze noemden hem, ook onder elkaar, “meneer Fred”. Sandra had het heel vreemd gevonden, die eerste dagen, dat ze allerlei werkjes kreeg opgedragen zonder in kennis te zijn gebracht met haar geheimzinnige werkgever. Het leek erop dat ze diens voorkeuren, wensen en gewoonten zelf maar moest uitvinden, een beetje alsof men daarover niet durfde te spreken. Ook scheen Paula er op uit directe confrontaties tussen Sandra en meneer Fred liever te verhinderen. Sandra was begonnen te geloven dat een regelrecht contact met haar werkgever zou uitblijven. Zou hij een besmettelijke ziekte hebben? Of misschien kon hij gewoon niet tegen mensen? Ontvingen Paula en de anderen hun instructies soms door een gesloten deur?

Natuurlijk had ze wel iets van hem gemerkt. ’s Morgens “deed” Paula in eigen persoon de slaapkamer van hun baas. Intussen moest Sandra diens aangrenzende werk- of studeerkamer stofzuigen en de prullenmand legen. Altijd gebeurde dit nadat de hoofdbewoner het huis had verlaten.

Pas na weken kwamen er gelegenheden waarbij ze een glimp van hem opving. De eerste keer was op een morgen toen ze toevallig op de eerste verdieping uit een raam blikte. Ze zag een uit de kluiten gewassen gestalte in donkere overjas achter in de Rolls-Royce stappen, terwijl Ab in een uiterst gediensstige houding het portier voor hem openhield. René stond ernaast en tuurde rond. Nieuwsgierig, geconcentreerd, keek Sandra toe. Ab en René stapten met zichtbare haast voorin, afgezonderd van de passagier, van wie Sandra nauwelijks nog iets kon ontwaren. Het resultaat van haar waarnemingen bleef zodoende beperkt tot de vaststelling dat de grote man een hoed droeg, plus de herinnering aan een massief zitvlak dat werd beschermd door breed geplooid laken.

Nieuwe waarnemingen volgden, vaak net zo vluchtig en altijd vanuit verstolen posities. Maar er kwam ook een gelegenheid om meneer Freds uiterlijke verschijning te bestuderen. Ze maakte daarvan een onbeschaamd gebruik. Van Paula kreeg ze het verzoek het glas van een spiegel in de garderobe van de baas te poetsen. De garderobe kende ze. Het vertrekje, door de aanwezigheid van een grote en met

het plafond versmolten klerenkast L-vormig geworden, lag naast de studeerof werkkamer. Ze kwam er dagelijks langs als ze de werkkamer ging reinigen. Aan de andere kant van de garderobe lag echter meneer Freds slaapvertrek en de deur daarvan kierde vandaag open. Vlak ernaast hing aan de muur de spiegel die ze moest poetsen. Een klein zetje tegen de slaapkamerdeur volstond; zonder enig geluid week het paneel verder open.

Sandra, bij de drempel, dronk het beeld in van een ruime, weelderig ingerichte kamer met een reusachtig bed, keurig gedekt, want Paula was hier klaar. Aan het verste uiteinde heerste soeverein het zonlicht van een voorjaarsdag, want de kostbare overgordijnen voor de deuren naar het balkon waren opzij getrokken. Ze trippelde naar binnen, maar eigenlijk was hier niets bijzonders te zien. Pas toen ze zich omdraaide met het voornemen de garderobe weer te betreden en aan het werk te gaan, zag ze het portret.

Haar hart sloeg over.

Meneer Fred was levensgroot afgebeeld, in donkere tonen. Het leek of zijn grijze, doordringende ogen haar dwongen dichterbij te komen. En bij iedere stap die ze deed, werd hij niet alleen groter maar bovenal angstaanjager. Hij keek wat je noemt gezaghebbend, als een alleenheerser. Opvallend was zijn zelfbewuste, kaarsrechte houding, smadelijk de lip die hij vol minachting krulde. Toch scheen het vreeswekkende effect van de afgebeelde figuur bovenal te schuilen in de hypnotiserende blik die de autocraat op het dienstmeisje richtte. Het was een blik waarin een gesluierde dreiging broeide en die haar volgde in iedere richting waarheen ze zich bewoog.

Sandra had het onaangename gevoel dat haar baas, zelfs zonder haar in eigen persoon te hebben opgemerkt, al haar geheimen kende.

Een dag of wat later had ze een instructief gesprekje met Paula. Het speelde zich af tijdens een van de vele werkpauses - haar cheffin was een grote koffieleut. Sandra had nu al een paar keer in het trappenhuis een wat slungelige jongeman gesignaleerd en wilde wel eens weten wie dat toch was.

‘Een bediende of zo? Ik geloof dat-ie ergens op de tweede een kamer heeft. Als hij mij ziet, kijkt-ie gauw weg - ik weet niet waarom.’

Paula liet een flard ostentatief geschater horen; dan volgde haar antwoord.

‘Een bediende, haha! Meid, je hebt het over de zoon des huizes. Lodewijk is een beetje verlegen. Geremd en zo. Geen wonder, met zo’n papa.’

‘Een zoon?’ Sandra was verbaasd. ‘Zit-ie nog op school?’

‘Alles wat onze Lootje doet is muziek maken. Als je die herrie muziek wilt noemen. Hij speelt in een bandje. Heb je ze nooit gehoord? Ze repeteren hier in de

kelder en ze heten Busman's Holiday. Simon Stark, ook zo'n gluisper, heeft zeg maar de leiding.'

'Maar... Hoe zit dat dan? Ik bedoel, ik wist niet dat meneer Fred getrouwd is geweest. Is zijn vrouw...'

'Twee keer. En gewéést? Met nummer twee is hij officieel nog steeds getrouwd. Julia Fernandez.' Paula Dienesen sprak de naam van de vrouw overdreven exotisch uit.

'Zo noemt ze zich dan,' vervolgde ze. 'Meestal zit mevrouw in het buitenland, hoor. Gelukkig maar. Ik kan je vertellen dat we weinig rust hadden toen zij hier alle dagen rondliep.'

'Enne - zijn er nog meer kinderen? Nakomelingen, beter gezegd?'

'Niet van Julia. Fred heeft ook een zoon overgehouden van z'n eerste trouwen. Roderick is denk ik wel twee jaar ouder dan onze Lootje. Maar zeg! Ik moet met Ronnie overleggen voor 't eten. O ja, en de stomerij nog bellen. Jij hebt toch ook wel iets te doen, of niet?'

'Jazeker,' antwoordde Sandra naar waarheid. Zodra ze alleen was, noteerde ze de van Paula vernomen gegevens in haar smartphone.

Na wat ze Sandra over de familie had onthuld, leek het erop dat Paula zich op wat vertrouwelijker voet met haar bewoog.

'Kijk hier eens in de krant?' verzocht ze bij een zo'n gelegenheid. 'Hier, die foto.'

Met aandoenlijke trots toonde ze een afbeelding over twee kolommen op de showpagina. 'Met de bus mee', stond erboven. Sandra nam de krant, tuurde op het plaatje en herkende de slungelige jongeling. Het onderschrift noemde hem 'Lodewijk Walhoek (basgitaar)'. Paula wees op een van de andere leden van Busman's Holiday: 'Die daar is de leider.'

Het onderschrift ('lead-singer en aanvoerder Swinging Simon Stark') bevestigde het, ook al leek de baardige heer Stark op het korrelige plaatje eerder een guerrillastrijder. Achter een collectie trommels zag Sandra nog een bebrilde jongeman die Wouter Oosterberg bleek te heten. Paula had hem met enige nadruk beklopt.

'Simon en Lodewijk willen Wouter eigenlijk vervangen door iemand die ze beter vinden,' wist de huishoudster. 'Maar van meneer Fred komt daar niks van in, die wil geen andere drummer.'

Sandra was verbaasd. 'Waarom bemoeit die zich met de hobby van zijn zoontje?'

'Niks hobby.' Met hoekige gebaren vouwde Paula haar krant op. 'Je moet goed begrijpen dat Busman's Holiday maar één van de vele groepen is onder de hoede van meneer Freds bedrijf. Popmuziek en toneel en musicals, van alles. O! Voor ik

het vergeet! Trek je vanavond je zwarte japonnetje aan? Je krijgt van mij een schort met ruches, dan ben je echt een deftige dienstmeid. Ik heb je nodig bij het opdienen van de extra's, want we hebben gasten aan tafel.'

Sandra had er tegenop gezien, maar de beproevingen van het serveren bij een diner vielen eerst wel mee. Zo intensief bemoeide meneer Fred zich met zijn beide gasten - allebei mannen, zakenrelaties uit Duitsland - dat hij geen aandacht had voor iets of iemand anders. Vrijwel voortdurend was hij luid aan het woord in heel geloofwaardig Duits. Wel bewoog hij behulpzaam zijn bovenlijf opzij als Paula of Sandra netjes over zijn rechterschouder een onderdeel van een gerecht op zijn bordje deponeerde. Tot Sandra's grote opluchting bekeek hij haar geen moment, hij nam zelfs in het geheel geen notitie van haar. Wel gelastte een enkele keer zijn gebarende hand: genoeg.

De jonge Lodewijk Walhoek completeerde het kwartet eters. Hij nam geen deel aan de conversatie. Enigszins apart van zijn disgenoten, zo leek het, maalde hij mechanisch zijn voedsel weg. In de roes van het brengen en afvoeren van haar schotels slonk Sandra's aanvankelijke bedeesdheid weg. Tot zich een incidentje voordeed.

De aanleiding was onbeduidend en deed zich voor tijdens de laatste gang. Sandra bediende beurtelings elke van de vier deelnemers aan de maaltijd door desgewenst iets uit een sauskom op hun toetje te sprenkelen. De Duitsers lieten haar genadig haar gang gaan. Toen ze bij Walhoek senior kwam, schudde die krachtig zijn hoofd. Voor het eerst die avond gleed daarbij zijn blik omhoog langs haar welgevormde lichaam, flatteus verpakt in zwart en wit.

Sandra wist dat zijn ogen zich vernauwden tot spleetjes, maar ze bewoog zich alweer voort, naar waar zijn zoon zat. En nu ontdekte ze dat ook Lodewijk de ontdekking had gedaan dat haar verschijning aandacht verdiende. Op zijn gezicht verscheen een timide lachje, als ter verwelkoming. Was hij misschien dol op bechamelsaus?

Sandra krulde haar lippen bij wijze van vriendelijk respons. Terwijl ze de zoon bediende, keerde haar blik bijna per ongeluk even terug naar de vader - en het scheelde weinig of de sauskom was uit haar hand geglipt. De oogopslag van haar werkgever was van een verlamme kilte, als die van een basilisk. Zijn staren was nog ijzingwekkender dan op het schilderij boven. Haastig beëindigde Sandra haar laatste rondgang. Het had er veel van dat ze de eetkamer ontvluchtte.

De volgende morgen - ze dronken koffie in de keuken - stelde ze Paula pseudo-argeloos een vraag om uit te vinden of iemand iets gemerkt had.

'Zijn die Duitsers nog lang gebleven?'

‘Nee hoor. Na de koffie en cognac in de grote salon moest Ab ze naar het station brengen. Stil! Ik geloof dat de baas de trap af komt.’

De huishoudster snelde naar de hal. De keukendeur bleef op een kier, zodat Sandra kon horen wat er eventueel gezegd werd. Terwijl ze wachtte, hoorde ze hoe haar hart sneller klopte. Al direct werd duidelijk dat het humeur van de heer des huizes te wensen overliet, want hij vloekte.

‘Dienesen! Is de wagen er nog niet?’

‘Goeiemorgen, meneer Fred. U bent aan de vroege kant, de jongens zullen zo wel komen. Wat doen we vanavond? Eet u thuis?’

‘Mens! Dat weet ik nog niet. Waar blijft de wagen? Moet ik op dat verdomde personeel wachten, of andersom?’

‘Heeft u alles wat u nodig heeft? Uw Nitrobaat?’

‘Niet zeuren, Dienesen. O ja! Die meid van gisteravond, die serveerster. Is dat er eentje uit het dorp?’

Sandra zat roerloos, als verstijfd.

‘U bedoelt Sandra,’ hoorde ze de geduldige stem van de huishoudster. ‘Over haar heb ik met u gesproken, weet u nog? Sandra heeft, geloof ik, een huurflatje in Amsterdam, maar door de week helpt ze mij en woont ze in de grote zolderkamer.’

Walhoek bracht een rauwe blafhoest voort en direct daarna een geluid dat klonk als “Ha!” De woorden die hij liet volgen schokten Sandra, al was het maar door hun grove en wellustige toonzetting.

‘Oho! Een meid voor dag en nacht! In de grote zolderkamer! Goed. Verdomd, daar komt toch nog de wagen. Tabee, hoor. Verwacht me als ik terugkom, hè?’

Paula scheen de Rolls na te ogen totdat die over het knisterende grindpad was weggereden. Bij haar terugkeer in de keuken hield ze haar lippen opeengeklemd, maar bij de aanblik van haar assistente ontdooide ze direct.

‘Onze meneer Freddie was weer op dreef,’ gaf ze droogjes als haar mening. ‘Die heeft ergens de pest over in. Kom, we gaan naar boven. Ben jij al zover om zijn werkkamer te doen?’

Gewapend met een stofzuiger en een vuilniszak stapte Sandra het genoemde vertrek binnen. De vuilniszak diende om er de inhoud van de prullenmand in over te brengen. Vandaag was dat simpel, want de mand bevatte maar twee prullen: het ochtendblad van die dag en een prop papier. Overeenkomstig haar gewoonte bladerde onze dienstbode eerst even de krant door. Dit gebeurde in staande houding, krant op de schrijftafel.

“Inflatie opnieuw toegenomen. Kabinetscrisis dreigt. Spanningen in Midden-Oosten op kookpunt. Straatgevechten in Madrid.” Kortom, niks aan de hand.

Wat was dit? Waarom was de helft van deze pagina afgescheurd? Ach, dat was natuurlijk die enkele prop papier.

De krant belandde in de vuilniszak en de prop werd uitgevouwen. Ja hoor, hier had ze het stukje krant dat blijkbaar verdiende te worden verfrommeld alvorens te worden weggesmeten. Sandra bekeek het afgescheurde papier van boven tot onder. Bijna onmiddellijk viel haar oog op het bericht dat haar werkgever zo moest hebben getroffen dat hij gevolg had gegeven aan destructieve neigingen.

“Boek over Walhoek”, stond erboven. Sandra las het bericht, niet weinig geïnteresseerd.

“Bij de uitgeverij Krols & Braekman zal de najaarsaanbieding een werk bevatten dat als “sensationeel” wordt aangemerkt. Een woordvoerder van de uitgevers omschrijft de inhoud als de handel en wandel van Fred J. Walhoek. De activiteiten van diens televisieproductiebedrijf KickTel, geslaagd of mislukt, zullen worden belicht, maar meer in het bijzonder is het werk erop gericht onthullingen te doen over de levensgeschiedenis van de eigenaar. Men verwacht dat de journalist Bob van Zanten, die als auteur is aangezocht, zijn reputatie van gedegen researcher gestand zal doen. De uitgeverij noemt Van Zantens eerste ontdekkingen “in hoge mate verrassend”.”

’s Avonds kreeg Sandra van Straten een telefoontje. De tonen die de smartphone onverwachts lieten horen, hoe bekend ook, deden haar schrikken. Ze had zich nog maar net in haar kamer teruggetrokken. Fronsend keek ze naar wat de display aangaf en de manier waarop ze de oproep beantwoordde was uiterst onvriendelijk.

‘Verdomme! Ik had toch hartstikke dringend gezegd dat je op werkdagen nooit dit nummer moest bellen?’

Tekenen van ontstemming bleven op Sandra’s gelaat terwijl haar gesprekspartner het woord had. Korzelig, staccato, reageerde ze op wat de onbekende aanvoerde.

‘Heb ik ook gezien. Ja! Hoezo, ken jij die Van Zanten?’

(...)

‘Schei uit! De illegale werksters zitten nu even op een zijspoor. Welnee! Pas in de herfst! Ik kom veel eerder. Er zit beweging in. Weet ik veel. Ergens in de zomer. Luister eens, hij slikt Nitrobaat. Een of ander geneesmiddel, ik dacht voor het hart. Print jij even wat informatie? Ja. Naar mijn huisadres. Maar neem geen rechtstreeks contact meer op!’

(...)

‘Da’s goed, hoor. Ja, ik zal zelf geregeld bellen. Wat?’

(...)

‘Schei alsjeblieft uit. Je moest toch weten dat ik op mezelf kan passen.’